

EXCUUS

De Redactie biedt haar verontschuldigen aan voor het (overigens buiten haar schuld) gebruiken van overjarige adresbanden, waardoor een aantal studenten de Rostra van oktober niet heeft ontvangen.

EERSTEJAARS - OPGELET!

Degenen, die het vorige nummer van Rostra met het artikel van de mentor **niet** hebben ontvangen, worden verzocht contact op te nemen met de mentor, P. G. Postma, op zijn kamer, Herengracht 514-516, spreekuur donderdag 10.00 - 13.00 uur.

KENNISMAKING met DR. E. J. J. VAN BROEKHOVEN

Lector algemene theorie der staathuishoudkunde

Sedert medio september zetelt de heer Van Broekhoven in het Seminarium voor Staathuishoudkunde alwaar hij, na enige omzwervingen, aan onze Universiteit het Lectoraat Algemene Theorie der Staathuishoudkunde aanvaardde. De heer Van Broekhoven is zo vriendelijk geweest om de redactie en lezers van Rostra enige achtergrondinformatie over zijn studietijd en levensloop te verschaffen. Hij begon zijn studie in Antwerpen in 1960 alwaar hij in 1964 afstudeerde, licentiaat handelswetenschappen. 1964-1967 Oxford, doctor in de economische wetenschappen. 1968 Harvard, als postdoctorale medewerker aan het researchproject van prof. Leontief.

1969 assistent professor aan de Universiteit van Chicago, medewerker van prof. Hans Theil.

1969-1970 Leuven, Center for Operations Research and Econometrics, waar hij tevens mathematische economie doceerde als vervanger van prof. Barten en econometrie als vervanger van prof. Drèze.

Voorts heeft de heer Van Broekhoven nog een aantal publicaties op zijn naam staan: 1967, Supply and Demand for Agricultural Products in Belgium 1970-1975, een onderzoek voor het United States Department of Agriculture, een boek dat hij in samenwerking met twee co-auteurs produceerde; A Nutshell Model for the Belgian Economy in: Tijdschrift voor Economie (1966), „De Consumptieuitgaven”, referaat van het Xde Vlaams Wetenschappelijk Economisch Congres (1971), Short Term Consumer Behavior of Individual Belgian Labour Households, in: Tijdschrift voor Economie, nr. 1, 1971 en verder artikelen in Economisch en Sociaal Tijdschrift, E.S.B., Cahiers Economiques de Bruxelles.

Thans verricht hij onderzoeken betreffende de prijs- en investeringsbeslissingen in havenbedrijven in samenwerking met de heer Nonneman. Ook dit onderzoek wordt t.z.t. gepubliceerd.

Als tweede onderzoek noemde hij nog een econometrische studie van de transportsector (d.w.z. binnenscheepvaart, wegtransport en spoorwegvervoer) in België. Als thema voor zijn nog te houden openbare les denkt Dr. van Broekhoven aan „onzekerheid als element in de economische beslissingen” of „te verwachten ontwikkelingen op het gebied van de consumptie-analyse”.



Dr. E. J. J. van Broekhoven (30)

Vraag: Vindt U een hoorcollege nog zinvol?

Antw.: Optimaal onderwijs zie ik nog steeds als onderwijs van persoon tot persoon op grond van lectuur en experimenten. Dat directe contact tussen de professor en de studenten komt vrij duur uit. Gegeven de middelen die men thans aan het onderwijs wil besteden, moet men vormen vinden die tot een lagere student - professor verhouding aanleiding geven. Maar men

offert dan wel een deel van de kwaliteit op. Gegeven de huidige omstandigheden en vooral het personeelsbestand lijkt de werkgroepenformule die men thans in het propedeusejaar aantreft dus wel goed. Maar een hoorcollege, aangevuld met werkgroepen waar oefeningen worden opgelost, zou net zo goed tot een zelfde overdracht van reële kennis aanleiding kunnen geven. Er bestaan dus substitutie mogelijkheden en in overleg moet men tot een oplossing kunnen komen.

Vraag: Collegegeldverhoging?

Antw.: Collegegeld vragen vind ik wel een goed idee als tenminste een van de essentiële voorwaarden voor te vlotte werking van zo'n stelsel vervuld is. M.n. denk ik aan de werking van de kapitaalmarkt d.w.z. van de voorwaarden waartegen een studie-ening verkregen kan worden. Het is zeker dat het falen van een stelsel waarbij collegegeld gevraagd wordt meestal gelegen is in de gebrekkige werking van de kapitaalmarkt (d.w.z. dat bijvoorbeeld enkel kinderen van rijke ouders kunnen studeren). Wanneer de student betaalt voor een opleiding die hij geniet, gefinancierd door een studietoelening die hij zeker voor het eerste studiejaar aan de universiteit zonder moeite moet kunnen bekomen, en nadien afhankelijk van het feit of hij geslaagd is, dan zou ik het stelsel beslist een vooruitgang vinden. Dus, indien studenten uit alle sociale lagen zo'n beurs kunnen vinden voor het 2e, 3e en de volgende jaren, afhankelijk van het feit of hij geslaagd is, dan zou ik dat dus een substantiële vooruitgang vinden, in het bijzonder omdat dan de onrechtvaardigheid ten opzichte van degenen die niet aan de universiteit wensen te studeren ophoudt.

A.v.d.H.

HET VRAAGSTUK VAN HET OUDER WORDEN IN DE ARBEIDSECONOMIE

Een analyse van de samenstelling van, en volgtijdelijke veranderingen in het human capital (Theodore Schultz), tengevolge van veranderingen in mens en maatschappij werd tijdens een gast-college op vrijdag 29 oktober gepresenteerd door Prof. Dr. Irvin Sobel. Prof. Sobel is docent aan de Florida State University, Instituut voor arbeids-economie te Florence in Italië. Hij is verder medewerker van de OECD. Binnenkort zal een preadvies zijnerzijds over maatregelen tot beteugeling van de werkloosheid op een White House Conference worden besproken.

De mens

De invalshoek wordt bepaald door het vraagstuk van het human capital alsmede de zorg om misdeelde groepen (negers). Het inkomen per hoofd voor negers en blanken verhoudt zich als 58 : 100. Discriminatie wordt gedefinieerd als het verschil in behandeling door de markt van kwalitatief vergelijkbare groepen. Hieruit volgt, dat pas na correctie voor opvoeding en scholing vergelijkbare groepen kunnen worden geformeerd. Ook dan echter blijkt van discriminatie sprake te zijn. Een soortgelijk model werd voor de analyse van de ouder wordende mens in de economie ontwikkeld.

De arbeidsmarkt

1. De theorie van het Human Capital vormt een toepassing van de algemene waardetheorie. Bij differentiatie naar de tijd ontvangen verschillende kapitaalcomponenten verschillende beloning. De componenten zijn:

1.1. Scholing en opvoeding. Tengevolge van de snelle groei van het maatschappelijk scholings-niveau over de gehele wereld zijn jongeren meest beter geschoold dan ouderen: zij beginnen met meer human capital. Zij beschikken daardoor voor een betere grondslag voor herscholing, verkrijgen betere resultaten door herscholing, vertonen maatschappelijk een grotere herscholingsfrequentie. Dit leidt tot vergroting van de generatie-verschillen.

1.2. Ontscholing ontstaat door individuele niet-toepassing van verworven bekwaamheden, door het wegvallen van technische processen, waarop de bekwaamheid was gericht, en door relatieve verhoging van het maatschappelijk scholings-niveau. Zonder bijscholing ontstaat een steeds groter gat tussen de behoefte aan herscholing en de feitelijke toestand. De behoefte is het grootst bij de oudere werknemer; de feitelijke bijscholing komt het meest ten goede aan de jongere.

1.3. Het fysiek verouderingsproces van de mens reduceert diens fysieke capaciteiten. Nu door technische vooruitgang steeds minder beroep wordt gedaan op lichamelijke kracht, verdient het aandacht dat ook het vermogen tot het verrichten van geestdodende arbeid met het klimmen der jaren achteruitgaat.

1.4. Ervaring doet de kapitaal-verliezen uit de vorige punten althans ten dele te niet. Het is echter een communis opinio onder agologen, dat hoe sneller de basis-scholing, hoe minder ervaring van belang blijkt. Onderscheiden moet worden tussen ondernemings-gebonden ervaring, die teloor gaat als human capital als de werknemer van baan verandert, en de professie-gebonden ervaring van bijv. de medicus, die ook in een andere setting zijn ervaring niet als improductief hoeft te beschouwen.

2. De feitelijke situatie op de arbeidsmarkt in Amerika verschilt kwalitatief niet van die in Europa. Uitgaande van deze praemisse is een beschrijving van de Amerikaanse problematiek ook voor Europa zinvol.

2.1. Werkloosheid wordt gedefinieerd als het aantal mensen, dat daadwerkelijk zoekt naar een arbeidsbetrekking, maar er niet in slaagt die te vinden. Hierdoor vallen mensen, die het hoofd in de schoot hebben gelegd in doffe berusting, buiten de definitie en dus buiten de telling.

2.2. Met de leeftijd klimt niet alleen het percentage onvrijwillig werklozen, de lengte van de periode van werkloosheid, en de moeite die nodig is om een nieuwe baan te vinden, maar ook het percentage, dat de moed opgeeft. Daardoor is een werkgelegenheids-politiek, afgestemd op de manifeste werkloosheid, tot mislukken gedoemd, omdat absorptie van de manifest werklozen in het arbeidsproces de moedelozen nieuwe hoop geeft. Zij vullen de rijen der werklozen weer op.

2.3. In de leeftijdsgroep van 45-jarigen is 7% niet actief betrokken bij het produktie-proces. In de categorie der 55-jarigen is dit 20%, echter 30% in de subcategorie negers, en eveneens 30% in de subcategorie ongeschoolde en geoeefende arbeiders. Op grond van deze cijfers en de overwegingen uit de vorige paragraaf moet het officiële werkloosheids-percentage van 6% waarschijnlijk worden geacht dichter bij de 10% te liggen.

2.4. De volgtijdelijke ontwikkeling werd onderzocht zowel met tijdreeksen als met cross-sections (cohort-analyses). Bepaald werd voor elke groep en leeftijd het aantal betrekkingen, dat een werknemer in geval van werkloosheid kon krijgen, in de verhouding beter-betaald of minder-betaald dan de vorige. Deze verhouding bereikte het omslag-punt (1 : 1) op resp. 36-jarige leeftijd voor ongeschoolden, 43 voor geschoolden en 57 voor hooggeschoolden. Deze cijfers werden door cross-sections gevonden. De tijdreeksen leverden door de voortdurende inflatie geen bruikbare aanknopingspunten op.

Conclusies

3. Het in paragraaf 1 ontwikkelde model, voorzien van de in paragraaf 2 vermelde parameters kan het best op werkelijkheidsgehalte worden onder-

zocht, door de extra-polaties aan de hand van het model te toetsen aan de werkelijkheid. Zo werd voorspeld, dat in bedrijven met hoog technologisch niveau voornamelijk jonge krachten zouden worden gevonden. Hier is het rendement relatief hoog, de groei onstuimig. Anderzijds zouden oudere werknemers vooral in de meer traditionele betrekkingen worden aangetroffen, waarbij de bedrijven eerder door een betrekkelijk hoog sluitings-percentage worden gekenmerkt.

4. De implicaties die uit het eerder gestelde voortvloeien zijn onder meer: een herziening van de definitie van de werkloosheid met daarop aansluitende tel-criteria en erkenning van het feit dat ons economisch systeem de reëel bestaande moeilijkheden eerder vergroot dan vermindert. Aanpassing van herscholings-programma's aan de feitelijke situatie is nodig. De gangbare verwachting is bijv. dat scholing van een dertigjarige over 35 jaren kan worden geamortiseerd. In feite blijft deze echter gemiddeld slechts 3,2 jaar in zijn bestaande betrekking. Een 55-jarige daarentegen blijft gemiddeld 8,5 jaar in dienst. Bij een rendement van 15% op in scholing geïnvesteerd vermogen blijken de mogelijkheden tot terugverdienen van de investering dus anders te liggen dan veelal wordt aangenomen. Bij dit al moeten wij beseffen, dat een werkloosheidsniveau van 6% niet meer menswaardig genoemd kan worden.

TH

DIKTATEN

wat eraan gebeurt

Omdat de diktaten altijd tot de (weilige?) onderwerpen behoord hebben, die op een grote belangstelling in de fakulteit kunnen rekenen, is het misschien wel interessant om nu al te laten zien wat er in het nu begonnen collegejaar op dit punt te gebeuren staat.

In het voorjaar werd in de fakulteitsraad een (door de studenten ingediende) nota aanvaard, over de wenselijkheid van het invoeren van een alle kolleges omvattend systeem van diktaten en syllabi. Kort voor de zomervakantie werd daarop door de fakulteitsraad aan alle docenten een brief gestuurd, waarin er bij hen op aangedrongen werd dit jaar voor elk door hen gegeven college een diktaat of syllabus uit te brengen. Om tot een goede coördinatie te komen, werd half september door de fakulteitsraad een diktatenkommissie ingesteld, bestaande uit Drs. Martin en ondergetekende. Als taken van die commissie

(zie volgende bladzijde)

AFSCHEID

Prof. van Rietschoten



Op 30 oktober heeft professor A. M. van Rietschoten zijn afscheidscollege gehouden, waarmee hij zijn hoogleeraarschap neerlegde in de Toegepaste bedrijfsouhoudkunde en de leer der controle. Bij zijn afscheid hebben vele sprekers het woord gevoerd. Als eerste sprak namens curatoren Drs. R. E. M. van den Brink. Namens de faculteit sprak prof. dr. C. D. Jongman. Van zijn toespraak volgt hier een samenvatting.

Waarde Van Rietschoten,

Schaarste indien niet opgevangen door prijsvorming leidt tot van boven opgelegde rantsoenering. Aan de Voorzitter van de Faculteit is 5 minuten ter beschikking gesteld. Dat is te weinig; wanneer men bedenkt dat bij gelegenheden als deze de helft nodig is voor de gebruikelijke en noodzakelijke gemeenplaatsen. Meen niet dat ik deze gemeenplaatsen als iets minderwaardigs verwerp. Een gemeenplaats is een veel gebezigd gezegde. Bij een afscheid is dit gezegde: Dank in allerlei variaties. Hoe kan de dank van de Faculteit waar je sedert 1949 aan verbonden bent, in welke periode je een stempel op de accountantsopleiding drukte, iets minderwaardigs zijn? Het tegendeel is het geval. Wij zijn je zeer verplicht.

De accountantsopleiding aan onze Faculteit begon in 1929.

In 1949 ging je aan het Faculteitswerk deelnemen, eerst als deskundige, spoedig als buitengewoon hoogleraar. Je kwam niet in een gespreid bedje waar het goed toeven was. Hier hadden Limperg, Van Essen en Hogeweg reeds uiterst belangrijk werk gedaan. Niet dus freewheelen, maar ingespannen werken om de opleiding aan te passen aan het zich steeds wijzigende accountantsberoep. Ik spreek bewust van opleiding en niet van de opleiding aan onze Faculteit. Toen niemand nog sprak van integratie van hoger beroeps- en wetenschappelijk onderwijs

hield jij je al hiermee bezig en dat niet alleen theoretisch, maar praktisch.

Bij je benoeming was je voorzitter van het Bureau der Examens van het N.I.V.A.. In 1951 kwam een samenwerking tot stand tussen de zusterfaculteiten, onze faculteit en het N.I.V.A. waarbij de schriftelijke vraagstukken voor de accountantsexamens eensluidend werden en de schriftelijke onderdelen van het examen gelijktijdig werden afgenomen. Tot vandaag werkt dit, dank zij je inspanning, uitstekend.

Integratie dus aan de ene kant. Binnen onze Faculteit wordt de accountantsopleiding door verbijzondering, door differentiatie gekenmerkt. Zeer weinigen moesten in 1950 alle onderdelen doceren. Nu zijn er 6 hoogleraren en lectoren, 5 wetensch. medewerkers en 6 candidaatassistenten in touw. Deze uitbreiding betekende niet dat jij het kalmer aan hebt kunnen doen. Binnen de accountancy zijn zoveel wijzigingen dat alleen een constante inzet van de volle persoon het onderwijs op peil kan houden.

Het zijn slechts enkele facetten. Zou ik thans een balans opmaken dan zoude ge de eerste zijn die mij hard op de vingers zou slaan. Alle gegevens, geverifieerd, moeten in de balans verschijnen. In vijf minuten maar ook niet in 15 of 50 minuten kan ik hiervoor zorgen. Gelukkig ben ik geen accountant en niet gehinderd door deskundigheid heb ik een balans opgesteld. In mijn vakgebied stellen wij betalingsbalansen op en dan kijken wij niet op f 100,— meer of minder. De Van Rietschoten balans hangt zwaar uit het evenwicht hetgeen niet anders kan betekenen dan dat de activa de passiva sterk overtreffen en de sluitpost bijzonder groot is. De faculteit is daarom met grote dankbaarheid vervuld, want het is de Faculteit die deze winst heeft geïncasseerd.

Ge gaat ons verlaten. Door de wijze waarop ge het onderwijs hebt verzorgd hebt U zelf gezorgd voor uitstekende accountants. Enigen van hen zullen in Uw geest, vertrouwd ik, de fakkels verderdragen.

De volgende sprekers waren namens de collega's prof. R. W. Starreveld, en namens de leerlingen de heer D. G. van Til. Het afscheidscadeau bestond uit een geldsom, dat — aangevuld met een bedrag van prof. van Rietschoten zelf — zal worden aangewend ten behoeve van het Limperg-instituut; hierop komen wij later terug.

Red.

DIKTATEN

(vervolg)

zou men onder meer kunnen zien: ervoor trachten te zorgen dat er inderdaad voor elk college een diktaat of syllabus uitkomt, de koördinatie van het hele systeem (data van verschijning, diktaatgroepen e.d.) en het ervoor zorgen dat de technische uitvoering goed verloopt, zodat de diktaten

zo goedkoop mogelijk zijn en op de juiste plaats verkocht worden.

De diktatencommissie is haar werkzaamheden begonnen met een enquête onder alle docenten, die zo de commissie uitvoerig kunnen meedelen wat er dit jaar door hen aan diktatenuitgifte gedaan wordt (of niet gedaan kan worden). Afhankelijk van het resultaat van de enquête zal de diktatencommissie dan bepalen, welke maatregelen zij moet nemen om het hele systeem in goede banen te leiden. Het resultaat van de enquête zal daarna in ROSTRA gepubliceerd worden.

Verder is de diktatencommissie een onderzoek begonnen naar de beste manier van vervaardigen en uitgifte van de diktaten. Criteria hierbij kunnen (onder andere) zijn: de kosten, duur van de levertijd en uitvoering (stencil, offset, al of niet gebonden). Omdat vrijwel alle mogelijkheden belangrijke voor- en nadelen hebben, is het niet mogelijk daar in één handomdraai een keuze uit te maken; Eind van de maand hoopt de commissie een rapport hierover aan de fakulteitsraad uit te brengen. Op deze manier zal het stellig mogelijk zijn het diktatensysteem dat nu sinds enkele jaren in de faculteit bestaat, verder uit te bouwen en te perfectioneren. Uiteraard houdt de commissie zich daarbij aanbevolen voor alle opmerkingen en ideeën, die daartoe kunnen bijdragen.

Ook de prijs van de diktaten wordt aan een nauwgezet onderzoek onderworpen, opdat de kosten tot een minimum beperkt kunnen worden. Overigens blijven aan de vervaardiging van een diktaat altijd veel kosten verbonden, die ook in de verkoopprijs tot uiting moeten komen, tenzij de Universiteit subsidie geeft, doch dat zal in de toekomst nog wel minder worden dan nu al het geval is (de ADC heeft nooit subsidie, in welke vorm dan ook, gekregen). Verhaaltjes dat er mensen „rijk” zouden worden aan de diktaten missen dan ook elke grond van waarheid, eerder het tegendeel is waar. Tot slot, er is gevraagd om een overzicht van de diktaten die van de kolleges in de cursus 70-71 zijn gegeven. Voor de kandidaats- en doktoraalkolleges volgt daarom hieronder, in telegramstijl en onder enig voorbehoud, het gevraagde overzicht:

kandidaats:

wèl: macro ekon, IEB(?), int org, kostprijs, financ, recht, statist (stencils)

niet: gesch, alg. staath (is boek), geogr (?)

doktoraal:

wèl: alg. theorie, opb. financ, macro econ, int. org, financ, waardewinst (toegezegd)

niet: IEB, ext. org.

Keuzevakken niet opgenomen, daar wel vaak syllabi.

Nogmaals, hebt U vragen of ideeën, schrijf naar de diktatencommissie (Nwe Doelenstr. 16, kamer 106), of neem contact op met de studentenvertegenwoordigers in de fakulteitsraad, p.a. Herengracht 514.

Gerard Bakker



Bestuur

De Algemene Vergadering van 25-10 leverde een wat verwrongen bestuursverkiezing op. Het Bestuur a.i. besloot daarna zijn mandaat terug te geven aan het oude Bestuur, waarna de voorzitter daarvan de reeds op de vergadering gekozen nieuwe bestuursleden daartoe aanzocht.

Het SEF-bestuur is nu, na overleg met en goedkeuring van alle betrokkenen, samengesteld a.v.:

voorzitter: RJW Beuker (Keizersgracht 524, tel. 242149).

Penningmr: A. van Hienen (Zilverberg 34 k 8, tel. 262186).

Dank aan de aftredende bestuursleden voor hun bemoeningen en grote inzet gedurende de afgelopen vier maanden. Wij zoeken nog naar meer bestuursleden, vooral een met belangstelling voor en kennis van onderwijspolitiek. Heeft U belangstelling, kom dan informeren op de SEF-kamer, p/a Instituut voor Bedrijfseconomie en Accountancy, Herengracht 514, tel. 217878 t 2005, of op bovenstaande adressen.

Algemene Ledenvergadering

De volgende (en belangrijke!) Algemene Ledenvergadering zal worden gehouden op donderdag 9 december, 16.00 uur, in het Instituut voor Bedrijfseconomie, Herengracht 514.

Agenda:

1. Opening
2. Instelling notulencommissie
3. Verslag vergadering dd. 25-10-71
4. Voorstel tot wijziging van Statuten en Huishoudelijk Reglement (vergeleijk de bijgevoegde dan wel op de SEF-kamer verkrijgbare exemplaren)
5. Verkiezing verdere bestuursleden
6. Instelling Kascommissie
7. Jubileum
8. Rondvraag
9. Sluiting

Meer gedetailleerde informatie zal zo nodig later nog per apart stencil worden medegedeeld.

SEF-bestuur
RJW Beuker
voorzitter

Economenborrel

Na lange tijd ter ziele geweest te zijn, is nu de economen-borrel weer nieuw leven ingeblazen. Op 22-10 was er een zeer geanimeerd informele bijeenkomst van staf en studenten, en de goede opkomst en gezelligheid (ondanks het ontbreken van studenten van de CIGSA) geeft ons moed daarmee door te gaan. Daarom: op 2 december 1971, 1600-1800 uur, in de Muziekzaal van het AVSV-gebouw, Raamgracht 6: de tweede economenborrel nieuwe stijl. In het kader van de interdisciplinaire kennismaking zijn nu uitgenodigd studenten van Karel van Mander, de studievereniging van kunsthistorici. Tot ziens op 2 december!

REKLAME OF INDOKTRINATIE?

Amsterdam 24-10- 63 AF

„Reklamekunde omvat technieken en methoden voor het pousseren van het produkt met behulp van de massa-media, en individuele bewerking van de potentiële afnemers”.

Aldus luidde de officiële motivering voor de invoering van het vak reclamekunde in de Fakulteit der Economische Wetenschappen. Deze invoering moet geschieden in verband met de oprichting van een systeem van vakopleidingen binnen onze fakulteit. Deze richting zal de naam Bedrijfskunde meekrijgen. Alhoewel de richting officieel nog niet bestaat, en er ook nog geen rapport over beschikbaar is, hebben de initiatiefnemers toch reeds een drietal nieuwe leerstoelen aangevraagd. Deze zijn Technologie, Bedrijfs-Psychologie en Reklamekunde. De principeuitspraak over deze nieuwe richting is reeds enige tijd geleden gedaan. Een zwarte dag voor de wetenschap. Hoe ingrijpend deze beslissing was blijkt wel uit bovenstaande definitie.

De Fakulteitsraad vond de omschrijving „niet gelukkig” en liet de tekst voor de aanvrage van dit extra-ordinariaat in de Reklamekunde herformuleren. Maar is dat voldoende?

De omschrijving duidt op een bepaalde mentaliteit bij de leden van de Commissie tot invoering der Bedrijfskunde. Die mentaliteit wordt door een tekstwijziging niet veranderd. Economische ontwikkeling is door hen tot hoogste ideaal verheven en alle middelen zijn daartoe blijkbaar geoorloofd.

Is het verantwoord, dat een dergelijke leerstoel met die motieven in de economische fakulteit wordt ingevoerd? Is het verantwoord dat psychologie en sociologie uitsluitend als volkomen ondergeschikt aan economische doeleinden worden gebruikt? En wel zo dat iedere kritiese bezinning ontbreekt. Blijkens de definitie zal men zich tenminste niet bezig gaan houden met eventuele negatieve effecten van reclame. Om maar niet te spreken van morele aanvaardbaarheid van onbeperkte reclame. Of om een simplisties voorbeeld aan te halen: Een aspirientje werkt heilzaam. Maar veertig aspirientjes? Werkt dat nog zo goed, of is dat fataal?

Ook van reclame als probleem maakt men zich niet af door enkel te kijken naar principiële aanvaardbaarheid. Men zal de sociale gevolgen ervan moeten bestuderen. **Als** men reclame vanuit wetenschappelijke interesse wil bestuderen, of bestudeerd wil zien, waarom wordt dan niet aan de Fakulteit der Sociale Wetenschappen gevraagd dit in overweging te nemen?

Maar helaas, het gaat niet om wetenschap. Daarom ook is in de omschrijving de vraag niet in het geding of er op verantwoorde wijze gebruik gemaakt wordt van bepaalde kennis.

Reeds lang wordt toepassing van medische kennis door onbevoegden als kwakzalverij veroordeeld. Toepassing van (bio)chemische kennis in oorlogen als die in Vietnam krijgt steeds meer weerstand. Maar wat doen we tegen toepassing van psychologie en sociologie door onbevoegden? Wie controleert of er geen misbruik wordt gemaakt van kennis van de fundamente van een samenleving?

Wetenschappelijk Corps en studenten moeten een kritiese beweging hier tegen op gang brengen. Reklamekunde vanuit deze kontekst mag geen doorgang vinden. Nooit. Immers het toepassen van technieken en methoden voor het pousseren van een produkt (c.q. ideologie) met behulp van de massa-media en individuele bewerking van de potentiële afnemers (c.q. de onderdanen) is niets minder dan indoktrinatie.

Namens de Kritiese Economen,
A. T. J. Vernooy.

ANNO FONSI?

Sedert kort circuleren er aan onze faculteit circulaires van Fons Vernooy. Niets bijzonders, gezien diens nijverpen, zult U zeggen. Bij nadere beschouwing echter is de datering ongewoon. Van de laatste:

Amsterdam, 25-10-63 AF

Wij vragen ons AF, of hiermee een nieuwe tijdrekening wordt bedoeld, en of in dat kader de letters AF staan voor Anno Fonsii? In de goede oude tijd, toen het streven naar winst nog niet hoefde te worden geëxcuseerd als streven naar het behoud van werkgelegenheid en continuïteit van de onderneming, duidde de prae-Fonsiaanse mens, ook wel bekend als homo sapiens, zijn tijdrekening aan met AD ofwel Anno Domini.

Zeer tot onze spijt was de auteur van de circulaires voor commentaar niet beschikbaar.

In het volgende nummer o.a. :

- ... de Economisch-Historische Bibliotheek
- ... het pand Jodenbreestraat
- ... meer interviews

r. j. w. beuker

w. f. duisenberg, mej. a. m. m. van der horst, j. g. maas, p. g. postma, I. I. tholen, h. r. ziekenoppasser.

universiteit van amsterdam
herengracht 514
amsterdam